

Mislukt schrijver

GAAT IN THERAPIE

SJOERD
ZUIDZEE

Mislukt schrijver

gaat in therapie

Sjoerd Zuidzee

UITGEVERIJ
VOGELVRJ

Colofon

Eerste uitgave: januari 2022
Sjoerd Zuidzee

Uitgeverij Vogelvrij
Redactie: Marja West
Correctie: Janke Scharff
Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited
Opmaak: Arjen Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-8321-577-8
ISBN Paperback: 978-90-8321-578-5

© 2022 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2022 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

*Iedereen wil harmonie
Sommigen stellen strenge voorwaarden*

Koreaans gezegde (Noord)

Filmster schnabbelt bij

‘Wat kan ik voor u betekenen?’

Mijn therapeut, die Arthur heet, lijkt op Robert De Niro. ‘Ik wil graag iemand zijn, maar het lukt niet.’

‘U voelt zich niemand?’

‘Daar komt het inmiddels wel op neer. Mijn vriendin is bij me weg, ik heb geen werk meer, mijn ouders zijn dood, ik heb geen broers of zusters, geen kinderen. Met mijn neven en nichten ga ik niet om en vrienden heb ik bijna niet. Of helemaal niet, eigenlijk. Ik ben dus mislukt.’
‘Want dat is allemaal uw eigen schuld?’

‘Dat mijn ouders dood zijn niet. De rest wel, ben ik bang. Want ik ben geen prettig persoon om mee samen te zijn.’

‘En u denkt dat ik u misschien kan helpen dat wel te worden? Zodat u iemand *bent*.’

‘Nee. Dat denk ik niet. Maar mensen zeiden dat ik eens therapie moest proberen. Niet geschoten is altijd mis, zo iets. En de eerste reis begint met de eerste stap. En nog wat van die tegeltjeswijsheden.’
‘Wie zei dat dan?’

‘Familie en vrienden.’

‘Die hebt u dus wel. En waarom hebben ze u dat aangeraden? Omdat ze het beste met u voor hebben? Van u houden misschien zelfs? Als iemand van u houdt, bent u iemand.’

‘De burens, omdat ze niet willen dat ik ’s nachts

muziek opzet. En de huisbaas, omdat hij wil dat ik werk ga zoeken, zodat ik weer inkomsten heb en de huurachterstand kan inlopen. Vindt u dat iemand die geen huur betaalt en 's nachts lawaai maakt iemand is?' Robert De Niro bekijkt me even peinzend en knikt dan. 'Laten we maar eens kijken wat we kunnen doen. Eens in de week op deze tijd, kan dat?'

'Eens in de week? Ik ben stapelgek, meneer. Ik bedoel, als we het doen, laten we het dan goed doen.' De man blijft knikken. 'We beginnen met eens in de week.'

Mislukt, maar wie niet?

Vlak voordat ik in therapie ga beschouw ik mezelf dus als volstrekt mislukt. Als schrijver en als mens. Vroeger was ik alleen maar een mislukt mens en toen dacht ik: dan moet ik maar schrijver worden, want dan maak ik er nog wat van. Schrijvers schrijven over hun mislukte leven en hebben daarmee succes.

Maar zo werkt het niet. Niet elk mislukt mens is een succesvol schrijver. Blijkt.

Nee, succes heb ik niet. Dat wil zeggen, niet op het gebied waar het om gaat: de grote literatuur. Ik heb wel wat geschnabbeld als grapjes-bedenker bij de televisie – daarover later meer – maar dat telt natuurlijk niet mee. Als romancier besta ik niet. Ik ben wel erg goed natuurlijk, dat wel. Dat weet ik, dat voel ik vanbinnen, maar het komt er nog niet uit en wordt door de wereld nog niet gezien.

Probleem is ook wel een beetje dat ik een niet-schrijvende schrijver ben. Ik kom er namelijk niet aan toe. Eerst moet de zolder worden opgeruimd, moeten die planken die al bijna twee jaar in de gang staan worden weggegooid en moet de stortbak van de wc beneden echt gerepareerd worden. Ik kan namelijk nu alleen maar doortrekken door de deksel opzij te schuiven en mijn hand in het water te steken om

aan het kettinkje te trekken. Goed, die hand is dan vast gewassen, dat is een voordeel, maar toch is het niet handig. Als dat én nog heel veel andere onvolkomenheden in het lastige dagelijkse bestaan zijn opgelost, ga ik schrijven, houd ik mezelf voor. Dan komt de grote literaire roman eruit. Mijn meesterwerk, dat iedereen versted zal doen staan. Pas dan, nu nog niet. Ik moet er klaar voor zijn. Ja god, er is nog zoveel op te ruimen. Echt grote kunst laat zich niet dwingen.

Niet alleen met mijn huis, maar ook met onze taal is van alles mis. Hoe kan ik schrijven als de woorden misselijk zijn en de begrippen verkouden? De mensen zijn gek geworden en de taal dus ook. Ik bedoel, er gaan tegenwoordig stemmen op om handelingen die *illegaal* zijn *verboden* te maken. Straks gaat de overheid nog aankondigen dat de bezigheid *fietsen* voortaan met een *rijwiel* dient te worden uitgevoerd. Is dat het materiaal waar ik mijn meesterwerk mee moet componeren? Hoe zou ik dat kunnen?

Ja, ik let nou eenmaal erg op taal – zoals een schrijver betaamt – en kan me er oneindig over verbazen. Als kind had ik dat al. Dan zag ik bijvoorbeeld op vakantie in Frankrijk een naar rechts wijzend verkeersbord met daarop *Toutes Directions*. Dat klopt niet, wist ik. Je kunt nooit met één pijl naar alle richtingen wijzen. Naar links is het om te beginnen al niet. Om maar eens iets te noemen.

Er was een bus die een tijdje door Amsterdam reed, waar met grote letters op de twee sissende

achterdeuren stond: *uitsluitend voor instappen*. Maar dat bedoelden ze helemaal niet, bleek, toen ik daar in een gevecht kwam. Ze bedoelden: *uitsluitend vóór instappen*. Dat scheelt nogal. Een blauw oog namelijk.

Het is niet alleen de taal die me zo in de war maakt dat ik niet aan schrijven toekom. Er zijn ook zoveel maatschappelijke strubbelingen die me dwarszitten, en veranderingen waar ik vreselijk aan moet wennen. Dat mannen steeds meer beesten zijn en vrouwen met de dag zieliger worden, bijvoorbeeld. Vrouwen moeten voorgetrokken worden als er een nieuw lid moet komen in een raad van bestuur, of als er ministers en staatssecretarissen worden gezocht, omdat dat soort benoemingen worden tegengewerkt door het old boys network. Misschien is dat laatste ook wel zo, het zou best kunnen, maar ik heb onlangs vastgesteld dat we ons daar helemaal geen zorgen over hoeven te maken! Het lost zich vanzelf op! De scheidslijn tussen mannen en vrouwen is namelijk aan het verdwijnen, dus straks bestaat het onderscheid niet meer. Vrouwen kunnen zich desgewenst laten ombouwen tot man, maar zelfs als ze dat niet doen worden ze regelmatig als zodanig aangeduid: ook een vrouw kan tegenwoordig *directeur* en *acteur* of *schrijver* zijn. Gelijkheid is aanstaande, daar wijst alles op.

Soms is dat laatste wel lastig en verwarrend, vind ik. Heet een *secretaresse* dan nu ook een *secretaris*? En een *stewardess* een *steward*? Of

geldt die vermannelijking alleen voor de hogere echelon? Is dat dan niet discriminerend?

En ik vind het soms ook gewoon jammer: *secretaris* komt de beoogde gelijkheid misschien ten goede, maar klinkt heel wat minder sexy dan *secretaresse*.

En er klopt van alles niet aan deze maatschappelijke verschuivingen. Een quotum moeten instellen is in wezen een uiting van ongelijkheid, dus daar moeten we eigenlijk juist vanaf. We zijn allemaal mensen, daar is alles mee gezegd. En wie het beste leiding kan geven, wordt directeur; man of vrouw. Daar zijn we het toch over eens, lijkt me.

We zijn allemaal gelijk. Nee, straks staat er niet meer in je paspoort dat je een man of een vrouw bent, de sekse benoemen is namelijk rolbevestigend en discriminerend, zo wordt er gezegd. Dat snap ik en ik verzet me daar ook niet tegen. Ik vind zelfs dat we daar nog wel iets verder in kunnen gaan: ik ben 1 meter 91 en een vriend van mij is 1 meter 53, dat vindt hij niet zo fijn. En het staat er zwart op wit in dat paspoort van hem. *Rub it in*. Dus die lengte moet er eveneens uit, lijkt me. Het gewicht benoemen we toch ook niet?

En dan, als we toch bezig zijn, de pasfoto. Is ook niet meer van deze tijd, vind ik. Want niet dat het heel erg is, maar het gaat niemand iets aan dat ik geen haar meer op mijn hoofd heb of dat die vriend van 1.53 een wijnvlek naast zijn linkeroog heeft. Dat is privé. Waarom moeten

we daarmee te koop lopen? Nee hoor, weg met die pasfoto.

En o ja, bedenk ik me dan nu opeens: de naam moet er natuurlijk ook uit! Want als je Abdullah del Akbar heet heb je veel minder kansen op de arbeidsmarkt dan Dolf van Dijk of Evert Jansen, dus ook een naam is enorm stigmatiserend.

Wacht eens even, nu komen we ergens. Dit gaat een boel geld en gedoe schelen: iedereen krijgt gewoon hetzelfde paspoort waar binnenin niets anders staat dan *IK*. Het ik-paspoort. Geen foto, geen naam, geen verdere omschrijving, alleen maar de essentie: *IK*. Is voor iedereen hetzelfde. Ja, dat is eerlijk. En het maakt fraude volstrekt onmogelijk. Valse paspoorten bestaan dan namelijk niet meer.

Maar goed, dit alles even ter inleiding, om aan te geven dat ik gehinderd word door allerlei rommeligheid om me heen, zodat ik niet aan het echte schrijven toekom. Ik ben dus een niet-schrijvende schrijver en een behoorlijk mislukt mens.

Er is trouwens in mijn geval gelukkig geen aanwijsbare reden voor. Dat mislukken heb ik helemaal zelf gedaan. Mijn ouders waren best aardig voor me en ze hebben me van dag tot dag met voldoende reinheid, rust en regelmaat opgevoed. Goed, mijn moeder was misschien niet heel erg gelukkig, omdat ze soms leed onder mijn vader – hij was driftig en onderdrukte haar soms wat – maar heel dramatisch was dat niet. Gewoon een man en een vrouw in een andere tijd. Mannen waren toen de baas en wisten alles beter.

Goh. Dat kun je je nu bijna niet meer voorstellen.

Nee, mijn falen is helemaal mijn eigen schuld. Ik ben gewoon altijd een loser geweest. In werk en in de liefde.

Is het trouwens niet de grote opdracht van het leven dat je jezelf moet zijn...?

De therapeut heeft nooit gelijk

‘Goedemorgen.’

‘Goedemorgen.’

‘Ik heb weer eens over je nagedacht dit weekend,’ zegt Robert De Niro na een week of vier oeverloos gelul over mijn saaie jeugd en volstrekt onbeduidende gevoelentjes. ‘En ik vind dat we het maar eens heel anders moeten gaan aanpakken.’

‘Waarom?’ Ik voel me trots. Ik ben kennelijk bijzonder, apart, anders dan de grote grijze grauwe middelmaat, voor mij geen standaard aanpak. ‘Wat ben je van plan?’

‘We gaan iets doen om je diepere emoties wat sneller naar boven te brengen. Het is een beetje een experiment. Vind je dat erg?’

‘Nee.’

‘Dat dacht ik al. Het is een therapeutische sequentie in twaalf hoofdstukken. Die gaan we doen. In een aantal sessies.’

‘Is dat waarom ik hier ben? Om diepere emoties naar boven te brengen? Is dat de heilige graal?’

‘Emoties die je niet kent of ontkent, maar die wel jouw functioneren en gedrag beïnvloeden.’ Robert De Niro zwijgt even en kijkt gepast bedachtzaam, hij lijkt onder de indruk van zijn eigen vakkundigheid.

Ik wacht rustig en verberg mijn opwindning. Ik wil geen klein kind zijn. Hoewel, is het niet een beetje kinderachtig om per se geen klein kind te willen zijn?

‘Je moet er dapper voor zijn. Ben je dat?’ De Niro knijpt zijn ogen samen, alsof hij op die manier bij me naar binnen kan kijken.

Ik weet niet wat ik op zijn vreemde vraag moet antwoorden. Natuurlijk ben ik dapper, maar ik kan het niet over mijn hart verkrijgen dat hardop te stellen. Iedereen zal zeggen dat hij dapper is, iedereen zal zeggen dat er Joden bij hem of haar kunnen onderduiken, maar bijna niemand zal dat waarmaken. Dat is gebleken. ‘We zullen zien,’ zeg ik met een superieur glimlachje, waarvan ik zelf onmiddellijk vaststel dat dat heel wat ijdel is dan gewoon zeggen dat je dapper bent.

‘Ga eens even staan,’ zegt hij.

Ik doe het en hij volgt mijn voorbeeld. We staan tegenover elkaar. Hij is groter dan ik, met de blik recht vooruit kijk ik op zijn kin.

‘Je gaat je woede uiten,’ zegt hij. ‘En ik doe met je mee.’

Ik grijns grauw en teleurgesteld. Wat wil hij? Moet ik met een mattenklopper op een kussen slaan?

Robert De Niro loopt naar een geluidsinstallatie achter in de therapiekamer. ‘De opdracht is: schreeuw je woede. Alles mag. Schelden, vloeken, gillen, brullen. Je hoeft geen woorden te gebruiken, maar het mag wel.’

‘Arthur, ik weet niet of...’ begin ik.

‘Ik doe met je mee. En we zijn niet alleen.’ Hij wijst naar de geluidsinstallatie. ‘Ik heb de opname van een groep van ongeveer dertig mensen die deze therapie doen. Ze schreeuwen en brullen allemaal door elkaar. En wij gaan met ze meedoen. Je zal jezelf niet kunnen horen door het lawaai van de anderen, maar je moet doorgaan met schreeuwen. Net zo lang als zij het doen: twaalf minuten.’ Hij wacht even en kijkt me aan.

‘Ik denk niet dat het iets voor me is,’ zeg ik.

‘Probeer het. Deze eerste fase is voor veel mensen het moeilijkst. Daarna wordt het makkelijker, voor de meesten. Geloof me.’ Hij zet de installatie aan. ‘Doe het voor mij.’

Die zin slaat me lam. Wat moet ik zeggen? Rot op met die onzin? Dat is wat ik wil, maar niet kan. Zo harteloos kan ik niet zijn tegen deze stumper, die zo wanhopig zijn best doet om me te helpen.

‘Neem een zin om mee te beginnen,’ zegt hij. ‘Of een woord. Weet je iets?’

Ik haal mijn schouders op. Echt te absurd dit. ‘Nee.’

‘Jawel.’

‘Ik zeg toch nee?’

‘Je was toch dapper? Kom op! Wie wil je aanpakken, je vader, je moeder?’

Plaatsvervangende schaamte overvalt me en ik kijk naar de grond.

‘Laten we je moeder maar doen,’ stelt hij voor. ‘Daar zit altijd wel wat; de moeder. Om te beginnen.’

De man is gestoord, besluit ik. Ik moet hier wegwezen.

'Begin maar met: *je bent een kutwijf*. Zoiets.'

Ik kijk op. Moet het zo grof?

Hij ziet mijn blik. 'Het mag ook iets anders zijn. Zie maar, het doet er niet zoveel toe. Als we beginnen schreeuw je een zin, zo hard als je kan, steeds herhalend achter elkaar, zonder te stoppen. Dan zul je zien wat er gebeurt.' Hij kijkt me aan. Er valt een stilte. 'Je mag mij ook uitschelden. Je mag dit wat we nu doen uitschelden. Als je maar geluid blijft geven en als je maar je best doet zo hard mogelijk te blijven schreeuwen. Oké?'

Ik zeg nog steeds niks.

'Klaar?'

Ik heb enorme spijt dat ik hier ooit aan begonnen ben. Wat is dit voor amateur?

'Daar gaan we. Doe het gewoon. Ga d'r voor.' Robert De Niro drukt op een paar knoppen van de geluidsinstallatie. 'Daar gaan we.'

Het kleine kwartier dat volgt staat volkomen buiten de werkelijkheid. Het is een wereld op zichzelf. We horen eerst mompelende stemmen die Engels praten, hol op de achtergrond: het geroezemoes van een groep. Dan klinkt er een commando en van het ene moment op het andere barst er een oorverdovende oorlog van geluid los, van gebrul, gegil en gevloek. Tegenover mij balt Robert De Niro zijn vuisten en ook hij begint te schreeuwen, dat wil zeggen, daar ziet het naar uit; ik kan hem namelijk niet horen. Ik kan zelfs niet eens vaststellen dát hij geluid geeft, zo

oorverdovend is het lawaai dat uit de speakers komt. Hij gaat door en door, met meer en meer energie, en dat terwijl hij met iedere schreeuw dichterbij me komt staan, steeds dichterbij. Ik voel de warmte van zijn adem, ruik hem zelfs en kan uiteindelijk niet anders dan besluiten dat ik maar mee moet doen aan deze belachelijke vertoning en terwijl ik mezelf beloof dat dit de laatste twaalf minuten in deze ruimte en met deze man zijn, begin ik mechanisch en volstrekt zinloos te schreeuwen, te brullen en te vloeken.

Ik start met een betekenisloos *klootzak, je bent een grote klootzak*. Volstrekt belachelijk natuurlijk, er is niemand die het hoort in deze kakofonie. Al snel laat ik die zin los en produceer ik alleen maar brullende geluiden, denk ik, ik weet het niet, want ik hoor mezelf ook niet. Ik voel dat ik mijn stem kapotmaak, maar dat maakt me niet uit, alles mag kapot. Ik mag kapot. Ik brul, ik schreeuw, ik grom. Zijn het woorden? Wie zal het zeggen. Zijn het zinnen? Ik heb wel de indruk. Hoe dan ook, het zijn de langste twaalf minuten van mijn leven, die echt volledig buiten elke werkelijkheid staan en een wereld op zichzelf zijn. Ik schreeuw, ik brul, ik grom. Heb ik nog een stem over? Maak ik nog geluid? Ik vloek, ik gil, ik krijs en word licht in mijn hoofd. Val ik flauw? Ik schreeuw, ik brul, ik grom, ik gil, ik krijs ik heb pijn in mijn strot, eigenlijk heb ik overal pijn. Er loopt bloed uit mijn ogen, lijkt het wel. Ik schreeuw, ik grauw, ik brul, ik grom, ik krijs... Tot het voorbij is en de stemmen op de band stoppen, en wij dus ook.

‘Wat riep je uiteindelijk?’ vraagt Robert De Niro, als we zwetend, schor en volkomen uitgeput in een weldadige stilte staan uit te hijgen.

‘Ik weet het niet,’ antwoord ik.

‘Ik kwam zelf uit op: *laat me niet alleen*’ zegt hij eenvoudig. ‘Dat is meestal zo.’

Ik haal mijn schouders op. Wat kan mij het schelen waar De Niro op uitkomt? Deze man kan beter mij en anderen met rust laten en zichzelf gaan behandelen. Daarom heeft hij natuurlijk ook dat vak gekozen, omdat hij hulp nodig heeft. Dit wordt niks. Ik moet hier weg, ik moet iets anders verzinnen.

Die nacht droom ik mijn vaste droom: ik sta op een vloer in een afgesloten ruimte. Elke tien seconden raast er een vlijmscherp mes over de gehele vloer, mij met een millimeter inkortend. Dat gaat door tot er niets meer van mij over is. Tot twee keer toe word ik drijfnat wakker.

En dan opeens, zo midden in de eenzame nacht, weet ik ineens wat de zin was waar ik de schreeuwsessie wanhopig woedend mee eindigde: *ik durf niet*. Dat was het. Hoe kwam ik daaraan? Heb ik bedacht dat ik dat wilde zeggen? Niet dat ik me kan herinneren. *Ik durf niet*.

En ik was zo dapper, vond ik zelf. Wat durf ik precies niet?

De eerste mislukking met het andere geslacht

Terug in de tijd. Naar toen ik jong en verlangend naar van alles was. Naar iemand zijn, naar seks, naar vriendschap. Eenmaal sloeg aan het eind van mijn zenuwachtige middelbareschooltijd de liefde bij me toe, als het zo mag heten. Ik trof de ogen van een opgejaagd hert. Ze zat achteraf op een feestje bij iemand thuis – eentje waar ik per ongeluk en geheel misplaatst aanwezig was – en sloeg net haar ogen op toen ik omkeek. We blikten elkaar heel even recht in de ziel, om angstig snel weer weg te kijken. Hoeveel spiegeling kan een mens aan?

Later die avond, ik was natuurlijk weer eens zinloos dronken geworden, keek ze toe hoe ik kotste, in de tuin achter het huis. Het was niet met walging, zag ik vanuit een ooghoek, maar met interesse. Alsof mijn kotsen een natuurverschijnsel betrof.

‘Ben je ziek?’ vroeg ze.

‘Nu niet meer.’

Een halfuur later zaten we samen op het bankje in het bushokje tegenover het huis, weggevlucht van het misselijkmakende sociale gebeuren, van de vrolijkheid van de onbezorgde feestgangers daarbinnen.

‘Ik zit graag in bushokjes,’ vertelde ik. ‘Dan lijkt het alsof je ergens naartoe gaat en laten

mensen je met rust. Als je ergens zit om alleen maar te zitten, dan spreken ze je aan. Misschien omdat ze je zielig vinden, maar het kan ook zijn omdat ze zelf zielig zijn.' Ik praatte recht voor me uit, bang als ik was haar lastig te vallen met de zure lucht die uit mijn mond moest wasemen. Dapper liet ik een stilte vallen.

'Ik ben niet zo goed in feestjes,' zei ze zacht.

'Ik ook niet. Feestjes zijn bedacht om het leuk te hebben, maar ze zijn het nooit. Ik ga liever naar de tandarts. Daar kan het alleen maar meevallen.'

Er kwam een bus die stopte. Zij bleef zitten, en ik dus ook. Wat betekende haar keus? Dat ze graag nog even bij me was? Dat leek me stug, maar niet onmogelijk.

'Zullen we een stukje lopen,' zei ze toonloos en ze stond op.

Ik knikte volkomen overbodig. Het was natuurlijk ook geen vraag, maar een mededeling, zo nam ik aan. 'Het is een mooie nacht,' zei ik snel, wat een volkomen onzinnige opmerking was, want dat was het absoluut niet. Het was koud, donker en het miezerde. Maar ach, *romance is in the mind of the beholder*. Of zoiets.

'Ja,' zei ze vriendelijk.

Elke lantaarnpaal waar we onderdoor liepen gaf mij de kans even naar haar te kijken. Ik hield dan mijn pas een klein beetje in en inspecteerde haar lichaam. Recht van lijf en leden, stelde ik vast, slank en welgevormd. Ze liep er echter mee alsof het allemaal niks waard was. Onhandig, niet elegant, geen waardigheid, geen trots,

bijna verontschuldiging zelfs. Ik merkte dat het me kwaad maakte. Waarom had ze geen zelfvertrouwen? Waarom schaamde ze zich voor iets waar ze zich absoluut niet voor hoefde te schamen? Waarom pronkte ze niet met wat ze had? En waarom maakte het me boos dat zij zo onzeker was?

‘Een beetje regen is wel lekker. Dat houdt alles fris en glimmend.’ Wie was die persoon die zulke idiote dingen uit mijn mond liet vloeien? Wat was dat voor malloot? ‘En er is niemand buiten. Dat is ook een voordeel.’

‘Ik vind het fijn,’ zei ze, ‘om hier zo met jou te lopen.’

Ik hoorde het en nam het op met de bandrecorder in mijn hoofd, meer kon ik er niet mee. Ik maakte in die tijd sowieso nooit iets echt en ter plekke mee. Vaak werd ik overvallen door allerlei overweldigende gevoelens, meestal van walging of onzekerheid, en redde me dan uit de betreffende situatie. Pas als ik thuis was en alleen, herbeleefde ik het moment. Soms genoot ik na van iets, meestal spoelde boze schaamte alles honderd keer af. ‘Hoe heet je?’ vroeg ik.

‘Lotte.’

Het contact met Lotte verliep grillig, warrig en onduidelijk. Wat ze in me zag, weet ik niet, maar er moet iets geweest zijn, want ze belde me de volgende dag op en vanaf dat moment bleven we met elkaar omgaan. We maakten wandelingen in het bos. Ik zag dan dat ze een poging had gedaan zich aantrekkelijk te kleden, maar ik wist

zeker dat dat niet voor mij was. Ze wilde vast met me praten over iemand op wie ze verliefd was of met wie ze een relatie had en van wie ze net vandaan kwam of naar wie ze later die dag toe zou gaan. Ik probeerde haar daarover aan de praat te krijgen. 'Hou je van iemand?'

'Wat een vraag.'

'Sorry.'

'Nee, vraag maar.'

'Ik heb het al gevraagd.'

We liepen even in stilte. Ik blikte opzij. Haar bloes stond een stukje open en ik zag de welving van een borst. Denken vrouwen daar 's morgens over na? Hoeveel welving zal ik vandaag laten zien en aan wie?

'Ik weet niet zo goed wat dat is, van iemand houden.'

Een halfuur later huilde ze. Terwijl ze tegenover me zat, op het mos, tussen de varens. Het was haar vader de militair die haar kapot had gemaakt, zei ze, door alles wat ze deed af te keuren. Nooit was het goed genoeg. Uiteindelijk hoorde hij haar zelfs niet meer. Als zij in gezelschap iets zei, deed haar vader of hij niets gehoord had. Of hij had het echt niet gehoord, dat was ook een mogelijkheid, zei ze. 'En toch hou ik van 'm. Dat maakt het zo verwarrend.'

Ik begreep gevoelsmatig wat ze bedoelde, omdat ik ook erg onzeker was – zonder dat ik daar iemand de schuld van kon geven – maar ik kon het haar niet zeggen. Ik was te onzeker om het over mijn onzekerheid te hebben. *De in zijn voet geschoten jager zat met een gewond hert in*

het bos en was zelfs nog niet in staat een eenvoudig pleistertje te plakken, dacht ik literair, omdat ik toen al ambities had in die richting. 'Kom, we gaan,' sprak ik even later. 'Kan je lopen?'

'Hoe bedoel je?'

'Nee niks. Ik kan lopen en jij ook. Uiteraard. We kunnen gaan. Ik dacht dat we gewond waren. Dat voelde zo. Laat maar. Ik ben een idioot. Dat is nou eenmaal zo.'

Ze keek me lachend aan, waarop ik probeerde grappig te kijken. Ik kon me redden met humor en gekte, wist ik. Wat betekende die blik van haar? Er glansde iets in haar ogen.

In stilte liepen we samen verder.

In een nacht dat we ongestoord samen waren, een kleine twee weken later, kleepte Lotte zich voor me uit. Bij kaarslicht. Ze ging voor me staan, met neergeslagen ogen, en ontdeed zich van haar kleding. Het zag eruit alsof ze zich klaarmaakte voor een executie.

'Zo zo, dat is bloot,' zei ik.

Een soort van ontroerd – de gepaste emotie kwam later pas, toen ze er niet meer bij was – bekeek ik het mooiste lichaam dat ik ooit gezien had: haar borsten waren vol, haar heupen aanwezig maar slank, haar billen stevig maar bescheiden. En ze stond daar maar, te wachten op wat er komen ging.

'Mooie borsten,' stamelde ik volkomen overdonderd. Ik moest iets zeggen. 'Twee stuks nog wel. Het kan niet op. Je bent prachtig.'

Ze schudde haar hoofd, alsof ze dat niet wilde horen. Alsof het niet waar kon zijn.

‘Ik vind je schitterend zonder kleding,’ fluisterde ik nog eens, verlamd door die overweldigende naaktheid. ‘Dat moet je echt vaker doen.’

Ze zweeg en bleef omlaag kijken.

Haar lichaam was zo volmaakt dat ik het aanvankelijk niet eens aan durfde te raken. Ik keek maar, bleef kijken en verroerde me niet.

‘Kom je?’ sprak ze uiteindelijk. Het leek wel of ze een beetje hijgde. ‘Kom dichterbij alsjeblieft.’

‘Wat een leuk idee.’ Ik schoof dichterbij en voelde de stralingswarmte van haar huid op de palm van de hand die ik voorzichtig naar haar uitstreekte. Heel even beroerde ik een borst, streelde erlangs en wandelde vervolgens met mijn vingers in de richting van haar buik. Zachtheid der zachtheden. Verder durfde ik niet te gaan, ook al voelde ik een siddering van aanmoediging. Ik durfde niet, ik mocht niet, het was niet voor mij. Liefde is iets voor mooie mensen, nette mensen, geslaagde mensen.

‘Wil je nog wat drinken?’ raspte ik met schorre keel na een iets te lange stilte die ons vertelde dat er verder niets meer ging gebeuren.

‘Nee.’ Ze ging zitten, trok haar kleren naar zich toe en kleeedde zich weer aan; pijnlijk langzaam, alsof ze wachtte op mijn protest.

Ik kon het gewoon niet, hoe graag ik het ook wilde. Ik durfde niet.

Lotte bleek teleurgesteld, boos zelfs. Ze keek vanaf die nacht een andere kant op als ik haar tegenkwam. Vele jaren later, toen ze niet meer

mooi was maar toch nog steeds een flink niveau hoger dan ik verdiende, vertelde ze me dronken op een zinloos feestje dat het haar intens gekwetst had dat ik haar destijds blijkbaar niet voldoende begeerde. Anders had ik toch wel toegeslagen?

‘Ik wou wel, maar het ging niet,’ stamelde ik, maar ik zag aan haar ogen dat ze me niet geloofde.

Daarna kotste ze zure brokken oranje en geel vlak voor mijn voeten, kleine spetters belandden op de punten van mijn schoenen. Ditmaal keek ik alsof het een natuurverschijnsel was en ik besloot dat het behoorlijk literair was, die voedselresten aan mijn voeten, omdat het verhaal nu rond was. Ik moest het maar eens een keertje opschrijven.

En dat moet ik nu nog steeds. Want dit telt niet mee. Dit is geen literatuur, dit is niet meer dan noteren hoe het was. Straks maak ik er een grote roman van, maar eerst moeten die planken in de gang worden opgeruimd.

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=mislukt-schrijver>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boeken met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu — en op verhuizers en erfgenamen — heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

Het doel van Uitgeverij Vogelvrij is ‘lezen’ een ander imago te geven en het geschreven verhaal toegankelijker te maken voor de consument van nu, die meer op beelden is gericht. Uitgeverij Vogelvrij zet niet de schrijver maar de lezer centraal. Elke maand verschijnt er minstens één nieuw boek. Soms vermakelijk, soms romantisch, soms controversieel, maar altijd entertainment.

Meer informatie over onze boeken vind je op:

<https://uitgeverijvogelvrij.nl>

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ